

периодъ на оздравяването ми, когато физическитѣ ми сили бѣхъ още слаби а главата ми искаше вече работа. Тия забѣлѣжки турени въ порядѣкъ и съставляватъ съдържанieto на настоящия разсказъ, комуто дадохъ название „ Два мѣсеца въ Габрово „, защото азъ съмъ успѣлъ да напиша само заради това врѣме отъ моето пребиваніе въ дѣйствующата армия, и безъ нова болѣстъ едва ли ще можъ да нарѣдѣмъ написаното си върху всичко което съмъ видѣлъ, слушалъ и прѣживѣлъ прѣзъ другото врѣме отъ моето пребиваніе въ театъртъ на военнитѣ дѣйствия.

България; сѣвернитѣ върхове на Балкана; градътъ Габрово; ние вѣче сме въ половината на мѣсеца Ноемврий; вѣроятно въ Россія е зима, и на Балкантъ тѣй сѣщо падналъ снѣгъ, но тукъ въ долинитѣ още имаме ясно и доволно топло врѣме, и само отъ време на време ние чувствуваме на нашата родина студеното диханіе, което достига тукъ до насъ въ видъ на остъръ сѣвероисточенъ вѣтеръ и донася ту малко снѣгъ, който скоро се стопява, ту слана, която по нѣкога стои една или двѣ недѣли. Въ таквись случаи Българитѣ казватъ че врѣмето се развалило. И въ тая нощъ когато азъ намислихъ да захванѣ да пиша моя разсказъ, врѣмето твърдѣ бѣше се развалило; нощта бѣше една отъ ония черни тъмни нощи на дълбоката есенъ, въ които е така тѣжко и неприятно да се намирате подъ открито небе, напримѣръ на нѣтъ, и въ които напротивъ толкосъ добръ се осѣщате ако е около васъ видѣло, сухо и топло и когато е душата ви спокойна. Тогасъ вие нѣмате работа съ непроглѣдната тъмнота, прѣзъ която хучи студения